

OLAV WILLADSEN

ADVOKAT møderet for Højesteret

Folketingets retsudvalg
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Retsudvalget
L 165 - Bilag 4
Offentligt

Tunnelvej 7
2600 Glostrup
Danmark
Telefon: 43 63 26 54
International: + 45 43 63 26 54
Bedst mellem 13 og 15
Træffetid:
Efter aftale
Giro: 4 37 87 76

22. marts 2007
Dato:

Sag: forældelse

Vedr. forslaget til lov om forældelse.

Tidligere har jeg i høringen advaret imod det, men kun lidt er medtaget.

Konkret må jeg advare imod vedtagelsen om nedsættelse af forældelsesperioden fra hhv. 20 til 10 år for domme, gældsbreve mv. og fra 5 til 3 år for almindelige krav.

Tanken om, at der skal være afslutning af krav folk imellem, og at folk skal få dem afgjort, virker som udgangspunkt fin, men den tanke tager ikke med, at dem, der virkelig vil have gavn af forslaget, ikke er de pæne mennesker, der både har betalingsevne og vilje.

Nej, gavn vil mere være for de frække og primært overfor de svage - og det vil sige ikke overfor store virksomheder eller det offentlige.

De har nemlig de ressourcer og organisationer, der skal til for at undgå forældelse.

Det har mindre erhvervsdrivende og mange private ofte ikke.

Det er svært for utallige mennesker at få hverdagen til at hænge sammen tidsmæssigt.

Man kan have små børn eller gamle forældre, der skal passes ved siden af et krævende arbejde, selv være syg eller på andet sæt være uden de ressourcer (BÅDE mentalt OG økonomisk), der skal til for at håndhæve sin ret.

Det kan være overfor en leverandør, der ikke leverer, hvad han har lovet, en sælger, der ikke vil betale pengene tilbage, en "ven", som man har lagt penge ud for, eller en som simpelthen har brugt ens ressourcer og rettigheder uden at betale.

Det kan være i det skjulte eller åbenlyst.
Jo lettere det bliver at blive gældfri ved ikke at betale, jo flere vil gøre det.

Det gamle ord, der siger, at en mand er en mand, og et ord er et ord bygger på, at aftaler skal overholdes.

Jo mindre retsvæsenet støtter det, jo mere lærer man folk, at de skal tage selv og heller ikke give respit.

Det vil tvinge de kreditorer, der har ressourcerne, til at være væsentlig hårdere og mindre venlige overfor dem, der har vanskeligt ved at betale - for de risikerer at miste det hele, hvis de ikke hele tiden bruger ressourcer på deres kravs opretholdelse.

I dag kan man lettere give folk en tænkepause i nogle år til at komme på fode igen - til gavn for alle.

Jo hyppigere "tænkepauser", der skal laves, jo flere ressourcer går med det.

Jeg vil komme med nogle helt konkrete eksempler:

Efter § 26 kan loven ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for skyldneren.

Giver en erhvervsdrivende en garanti på 5 år, så er HAN skyldneren.

Er der tale om en oprindelig fejl (og sælgeren hæfter ikke for efterfølgende forhold), så kunne køberens allerede fra starten af kræve den udbedret, så forældelsen løber som udgangspunkt efter § 2 fra aftaletidspunktet.

Så er 5 års garantien død efter 3 år.

Bemærkningerne til § 26 skriver i 3. afsnit det modsatte, men det står ikke i lovudkastet.

Næste eksempel:

En person eller endnu bedre et anpartsselskab optager lån i øst og vest og køber på kredit og leverer varer, der tilsyneladende er gode og billige, men reelt ikke.

Han undlader at betale sine kreditorer undtagen dem, der går rettens vej.

Er fordringerne tilstrækkeligt små, vil mange ikke ofre omkostninger på inddrivning, for tillagte omkostninger kan sjældent dække de reelle omkostninger og aldrig eget arbejde.

Efter 3 år kan han igen føre sig frem, for nu er en væsentlige del af gælden tørret væk.

Der kan imidlertid være tilstrækkeligt ihærdige kreditorer, til at mere probate midler iværksættes af den betalingsfåhige, men uvillige skyldner:

Han flytter til udlandet, et land, hvor danskere nok kan sagsøge, men det skal ske på det nye lands sprog.

Hans nye adresse er givet det danske folkeregister.

§ 14 vil således ikke afbryde forældelsen - adressen er kendt og det er ikke umuligt at føre en sag.

Det vil meget sjældent med oversættelsesomkostninger kunne betale sig at føre en sag i et udland om under 50.000 kr.

Andre advokater ville nok sætte langt større grænser på.

I en globaliseret verden, hvor folk i perioder bor i udlandet - ikke bare i Langtbortistan, men også inden for EU, er det ikke en juridisk hindring for retsforfølgning, at folk flytter til f.eks. Spanien i 3 år.

Så kan de derefter rejse hjem fri for gæld, fordi kun meget få kreditorer orker at føre en retssag i Spanien på spansk uden at vide, om der til sidst måske er noget at gøre udlæg i, så de ikke ender med en regning, selv om de får en dom.

Det kan også være skattekrav, der på den måde fjernes.

P.t. er det næppe muligt efter EF-dommen om Daily Mail (Saml. 1988 s. 5483) at flytte et selskabs juridiske identitet til anden medlemsstat, men EF-domstolen kan bestemme andet siden. Dommen er jo 19 år gammel.

Vil man kunne flytte selskaber rundt, skal man p.t. i stedet lave et europæisk aktieselskab, et SE.

Det omtales i Rådets forordning af 8. oktober 2001(2157/2001)

Efter art. 8 kan det vedtægtmæssige hovedkontor flyttes til en anden medlemsstat.

Nok skal det offentliggøres, og nok skal det erklæres at være sikkerhed for kreditorerne, men hvad er det værd, hvis man ikke vil hindre al SE-flytning ?

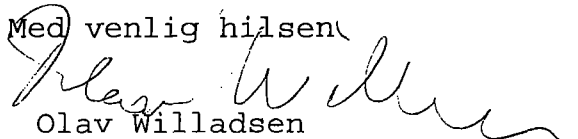
Så behøver man end ikke formelt at flytte sig selv til udlandet, for at ens virksomhed er i reelt kreditorly - fordi en proces i udlandet er dyr.

Når det meste af gælden er forældet, flytter man SE-et hjem igen og kan grine af sine kreditorer.

Der findes initiativrige forretningsfolk, der utallige gange går ned, men starter igen og lever meget luksuriøst, fordi de ikke betaler deres kreditorer.

Jeg vil gerne redegøre for mine advarsler for udvalget.

Med venlig hilsen



Olav Willadsen